

RÉSUMÉS - ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

N. P. ANDRIOTIS, *Composés copulatifs du grec moderne*.

Publication du matériel concernant ce sujet, rassemblé et classifié par le regretté professeur N. Andriotis.

J. P. PANERIS, *La question «Leucippe»*.

Selon le témoignage bien connu de Diogène Laerce (X 13), Épicure a soutenu que Leucippe n'a jamais existé, opinion qui a souvent été suivie par des chercheurs modernes. Le but de cet article consiste à prouver que cette opinion est contestable.

En effet, Diogène ne cite ni le passage d'Épicure, ni le titre de l'œuvre dont il tire cette information. Il s'agit peut-être d'une inconséquence attribuée à Épicure par un Stoïcien, p.ex. Diotime (cf. Diog. Laerce X 3). Même dans le cas où le témoignage de Diogène serait effectivement la reproduction d'une affirmation d'Épicure, cette information pourrait être contestée par des arguments tels que ceux qui suivent:

a) Épicure a propagé l'information historiquement inexacte que Protagoras a été l'élève de Démocrite (Diog. Laerce X 3,8; IX 53; Athénée VIII p. 354 b, c); Épicure aurait pu propager une information analogue au sujet de Leucippe.

b) Mais à cette information s'oppose l'épicurien Apollodore (Diog. Laerce X 13).

c) On soupçonne de la part d'Épicure un escamotage volontaire de Leucippe, afin de pouvoir présenter comme sienne la théorie atomique.

De même Épicure dissimule ses maîtres, en général, et plus spécialement Nausiphanès (Diog. Laerce X 12-13) et Démocrite, alors que l'influence de ce dernier est sensible dans son œuvre; il y fait allusion une seule fois et d'une manière générale dans la phrase: «quelqu'un des nommés physiciens» (Lettre à Pythoclès: Diog. Laerce X 34 sqq.). Les anciens reprochent encore à Épicure d'avoir déformé, escamoté

et outragé l'image de ses maîtres et d'autres philosophes (Cic. *De fin.* X, 4. I, 6.17; *De nat. deor.* I 33,93; Diog. Laerce X, 8).

Par conséquent, il semble qu'Épicure ait volontairement effacé Leucippe, comme il a dissimulé Démocrite, afin de présenter comme sienne, autant que possible, la théorie atomique.

G. LACHENAUD, *Γνώση τοῦ κόσμου καὶ παραστάσεις τοῦ χώρου στὸν Ἡρόδοτο.*

Ἡ σπουδαιότητα τῆς γεωγραφίας στὸ ἔργο τοῦ Ἡροδότου δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθεῖ. Ἀλλά, ἀντὶ νὰ τὴν ἐξηγήσει κανεὶς μὲ κριτήριο τὸ ρόλο ποὺ θὰ εἶχε διαδραματίσει ὁ Ἡρόδοτος κοντὰ στὸν Περικλῆ ὡς πληροφοριοδότης του, ταιριάζει καλύτερα νὰ διερευνηθεῖ τὸ ἴδιο τὸ ἔργο του, τοὺς προδρόμους του στὸ εἶδος καὶ τὸν πνευματικὸ του περίγυρο. Μιὰ τέτοια ἔρευνα δείχνει πὼς ὁ ἱστορικός, μολονότι στρέφει τὸ ἐνδιαφέρον του κυρίως στὸν ἄνθρωπο, ὡστόσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ μυθικὲς περιγραφὲς τῆς γῆς (συμμετρία, σπουδαιότητα τοῦ κέντρου καὶ τῶν ἄκρων, κλπ.). Ἡ σύγκριση ἀνάμεσα στὸν αἰγυπτιακὸ καὶ στὸ σκυθικὸ λόγο ἐπιτρέπει νὰ προσδιορίσουμε μὲ ποιὸ τρόπο ἔχει συλλάβει ὁ Ἡρόδοτος τὸν συμπληρωματικὸ χαρακτήρα ἱστορίας καὶ γεωγραφίας καὶ τὴν ἀναλογικὴ σχέση μεταξὺ τους.

Στὴ συνέχεια ὁ συγγραφέας διερευνᾷ τὸν τρόπο ποὺ ὁ Ἡρόδοτος συνελάμβανε τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ περιβάλλον του. Ὅπως ὁ Ἱπποκράτης, ἔτσι κι ὁ ἱστορικός, ἀρνεῖται νὰ ἐφαρμόσει μηχανικὰ τὸν ντετερμινισμό ποὺ διέβλεπε ἡ ἰωνικὴ ἐπιστήμη, ἀρνεῖται νὰ ξεχάσει τὸ πολιτικὸ ζῶο μελετώντας τὸν ἄνθρωπο ὡς κάτοικο.

Τέλος, ἡ σημασία τῶν παραστάσεων τοῦ χώρου ποὺ ἐκφράζονται φανερά ἢ ὑπονοοῦνται ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ Ἡροδότου, ἀναλύεται σὲ σχέση μὲ τὰ γαιοπολιτικὰ προβλήματα, σὲ σχέση μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας, μὲ τὰ θέματα τοῦ σεβασμοῦ τῆς φυσικῆς τάξης καὶ τῆς τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς σκέψης, σὲ σχέση μὲ τὰ συστήματα ἀξιών ποὺ συμβολίζονται ἀπὸ αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴ χειρονομία τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ τοῦ πολεμιστῆ. Πράγματι, ἡ ἐκκένωση τῆς Ἀθήνας ἢ ἡ διάβαση τοῦ Ἀσωποῦ δὲν εἶναι μονάχα μιὰ πράξη πολεμική. Φαίνεται πὼς ὁ Ἡρόδοτος, ὅπως κι ὁ Πλάτωνας, ἦταν εὐαίσθητος στὴν ἰδεολογικὴ καὶ ἠθικὴ σημασία τῶν τρόπων πολεμικῆς συμπεριφορᾶς.

D. TSEKOURAKIS, *L'élément du dialogue dans la «diatribe» cynico-stoïcienne.*

Les traités des auteurs de l'époque impériale Musonius, Dion Chrysostome et Epictète sont souvent qualifiés par les philologues de «diatribes», sans pour autant qu'une telle qualification soit l'aboutissement de travaux spéciaux. La question est longuement traitée dans une autre étude qui sera bientôt publiée, et où sont étudiées les relations entre les traités de caractère philosophique populaire de Plutarque et le genre développé par Bion Borysthénite.

Cet article étudie le dialogue, élément caractéristique de la «diatribe», dans l'œuvre des philosophes mentionnés. La recherche prouve qu'Epictète est le seul des trois philosophes qui utilise le dialogue exactement à la manière des écrivains de «diatribes». Chez cet auteur non seulement l'élément du dialogue apparaît avec la même fréquence que chez Télès, disciple et imitateur de Bion, mais, ce qui est encore plus important, il correspond à un autre trait fondamental du dialogue de la «diatribe»: la plupart des cas sont du type où un interlocuteur imaginaire formule une objection qui est par la suite réfutée par l'auteur-philosophe. En revanche, l'élément du dialogue chez Musonius et Dion Chrysostome est extrêmement rare et, dans certaines œuvres, presque inexistant. Mais, même dans les cas où il existe, il est d'un caractère totalement différent du dialogue de la «diatribe».

Ces constatations peuvent contribuer à la solution du problème, à savoir dans quelle mesure les œuvres des auteurs mentionnés appartiennent au genre de «diatribe» ou n'y appartiennent pas.

Γ. Μ. ΠΑΡΑΣΟΓΛΟΥ, *Adnotatiunculae, II.*

Σύμμεικτες παλαιογραφικές, γραμματικές και συντακτικές παρατηρήσεις και διορθώσεις σὲ ἑφτά παύρους.

D. A. CHRISTIDIS, *Sur l'imitation byzantine de Lucien du ms. Ambrosianus gr. 655.*

G. Moravcsik avait «relevé» en 1931 dans le ms. Ambrosianus gr. 655 une imitation byzantine de Lucien. Cela a amené Mlle O. Karsay à réaliser, en 1971, l'édition du texte en tant qu'«editio prima». En effet,

la première édition du texte avait été déjà établie en 1915/16 par N. Caccia.

L'auteur de cet article compare d'abord les deux éditions, et puis il relève dans le texte byzantin un certain nombre de passages parallèles à des passages de l'œuvre de Lucien notamment, mais aussi d'autres auteurs grecs, contribuant ainsi à l'étude des sources de ce texte byzantin.

M. P. FLEISCHER, «*Περὶ τῆς νήσου Κρήτης*» τοῦ Hieronymus Arconatus (1553-1599): Μία ἐλεγεία γιὰ τὴν Κρήτη τοῦ 16ου αἰ.

Ὁ Ἱερώνυμος Ἀρκονᾶτος ἦταν ἓνας Σιλεσιανὸς ποιητὴς τῆς Ἀναγεννήσεως, στρατιωτικὸς καὶ μυστικιστὸς σύμβουλος τοῦ Πολεμικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτοκράτορα Ροδόλφου Β' στὴν Βιέννη καὶ στὴν Πράγα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του τὸ ἀφιέρωσε στὶς πολεμικὲς ἀναμετρήσεις ἀνάμεσα στὴ Χριστιανικὴ Εὐρώπη καὶ τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς πολλῶν Εὐρωπαίων στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐκκλησίας καὶ πολιτείας κατὰ μῆκος τῶν Χριστιανικῶν-Μουσουλμανικῶν συνόρων τὸν δέκατο ἕκτο καὶ δέκατο ἑβδομο αἰώνα, καὶ ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔδρασαν στὴν Κρήτη.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου τοῦ 1570-1573 μεταξύ Ἰσπανίας, Ἑνετίας καὶ τῶν Τούρκων, ὁ Ἱερώνυμος ἐπολέμησε μὲ τὸν Δόγη Alvise Mocenigo I στὴν μάχη τοῦ Lepanto καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπηρέτησε στὴν Κρήτη μίᾳ διετίᾳ (1571-1573). Ἐδῶ εἶχε τὴν πρώτη του σοβαρὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ κάποια Φλώρα καὶ συνέθεσε τὸ ἐλεγειακὸ ποίημά του *Περὶ τῆς νήσου Κρήτης*, τὸ ὁποῖο μνημονεύθηκε τὸ 1742 ἀπὸ τὸν Johann Christian Kundman, ἐνάμιση αἰώνα μετὰ τὴν πρώτη του δημοσίευση, ὡς παράδειγμα τῶν λογοτεχνικῶν ἀρετῶν τοῦ Ἀρκονάτου.

Στὸ *Περὶ τῆς νήσου Κρήτης*, ἀφιερωμένο στὸν παλαιὸ του συμφοιτητὴ, φίλο καὶ συνεργάτη Nikolaos Haunold ἀπὸ τὸ Breslau, ὁ Ἀρκονᾶτος συγκρίνει τὸ ἔνδοξο παρελθὸν καὶ τὴν οἰκουμενικὴ φήμη τῆς γενέτειρας τοῦ Διὸς Κρήτης μὲ τὴν τραγικὴ τῆς κατάσταση στὸν δέκατο ἕκτο αἰώνα σὰν πεδίου μαχῶν μεταξύ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης.

Σ' ἓνα στωικὸ συμπέρασμα ὁ Ἀρκονᾶτος διείδε ὅτι τὸ πεπρωμένο τῆς ἀρχαίας Κρήτης θὰ ἦταν καὶ πεπρωμένο τοῦ δικοῦ του πολιτισμοῦ, τῶν χωρῶν τοῦ Αὐστριακοῦ στέμματος μὲ τὶς πρωτεύουσές του στὴ Βιέννη, τὴν Πράγα καὶ τὸ Breslau. Μόνον ἡ ἀρετὴ ἐπέπρωτο νὰ ἐπιζῆσει.

V. PECORARO, Ἴσολογισμὸς καὶ προοπτικὲς γιὰ τὶς κρητικὲς κωμωδίες: ἢ Τὸ κρητικὸ θέατρο ἀνάμεσα στὴ λόγια κωμωδία καὶ τὴν τεχνικὴ τῆς *Commedia dell'arte*.

Ἰποδεικνύονται ὡς πηγὴ μιᾶς σκηνῆς τοῦ Κατζούρμπου μερικὰ χωρία τῆς ἰταλικῆς κωμωδίας *Alessandro* τοῦ Alessandro Piccolomini (1508-1578) τῆς Ἀκαδημίας τῶν *Intronati* τῆς Siena. Ἀναλύεται γενικὰ καὶ ὁ κωμικὸς χαρακτήρας τῆς κρητικῆς κωμωδίας, ποὺ συνδέεται, κατὰ τὸ συγγραφέα, πολὺ στενὰ εἰδικὰ μὲ τὴν ἰταλικὴ παραγωγὴ τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ 16ου αἰῶνα καὶ μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὰ εὐρήματα τῆς σύγχρονης τότε *Commedia dell'arte*.

P. A. ZANNAS, *Correspondance inédite entre Pénélope S. Delta et Petros Vlastos (1925-1926)*.

Cette publication de huit lettres de Petros Vlastos et d'une lettre de Pénélope Delta, vient compléter la correspondance entre ces deux écrivains (20 lettres) publiée en 1956 par X. Lefcoparidis dans le volume *Correspondance de P. S. Delta, 1906-1940*. Les lettres publiées ici, échangées en 1925 et 1926, se réfèrent principalement à la traduction par Eugène Clément et à la présentation par Louis Raussel de *A l'Ombre du Figuier* de Petros Vlastos, ainsi qu' à la publication de *La Vie de Jésus* de Pénélope Delta.

NOTES

D. J. ЯСОВ, Λιποπάτωρ Ἑλένη.—Le fr. 16 de l'édition Voigt de Sappho permet de déduire que l'épithète λιποπάτωρ au v. 1305 d'*Oreste* d'Euripide ne fait pas allusion au mythe du rapt d'Hélène par Thésée, sujet déjà traité par Stésichore, comme cela est admis par les commentateurs modernes, mais qu'il caractérise l'héroïne d'une manière typique et se trouve en rapport avec le cycle troyen.

Π. ΚΟΤΖΙΑ-ΠΑΝΤΕΛΗ, Ἰλιάδα 8.3-17.—Σχολιασμένη ἔκδοση τοῦ παπύρου ἀριθ. εὐρετ. 21242 τοῦ ἀνατολικοῦ Βερολίνου (γ' / β' αἰ. π.Χ., ἀγνώστου τύπου ἀνεύρεσης). Φαίνεται ὅτι παραλείπεται ὁ στίχος 6.

E. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ-ΤΟΥΦΕΞΗ, *Ὁμολογία δανείου*.—Σχολιασμένη ἔκδοση τοῦ παπύρου ἀριθ. εὔρετ. 21683 τοῦ ἀνατολικοῦ Βερολίνου (στ' αἰ. μ.Χ., ἀπὸ τὴν Ἀρσινόη τοῦ Φαγιούμ).

S. IRELAND, *Μία παρατήρηση στὸν Ἀπολλόδωρο*.—Ὁ Μ. Παπαθωμόπουλος κἀνοντας μιὰ νέα ἀντιπαραβολὴ ὀρισμένων χειρογράφων πρότεινε μερικὲς διορθώσεις στὸ κείμενο τῆς *Βιβλιοθήκης* τοῦ Ἀπολλοδώρου (*Ἑλληνικά* 26, 1973, 18-40). Μία ἀπὸ αὐτές, ἡ διόρθωση τοῦ ἀπαρεμφάτου *κομίζειν* σὲ *κομίσει* στὸν ἐνδέκατο ἄθλο τοῦ Ἡρακλῆ, μᾶλλον δὲν εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ τὸ ὕφος αὐτοῦ τοῦ συγγραφέα συνηγορεῖ περισσότερο γιὰ τὴν προηγούμενη γραφή.

H. L. LEVY, *Ἐνα ὁμηρικὸ παράλληλο σ' ἓνα νεοελληνικὸ δημοτικὸ τραγούδι*.—Σὲ δημοτικὸ τραγούδι (ἠχογραφημένο ἀπὸ τὴν Ντόρα Στράτου) ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴ φράση *Εἶχα μίαν ἀγάπη* ὑπάρχει μιὰ ἔκφραση ποὺ παρουσιάζει ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὴ συχνὴ στὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἔκφραση «ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὄνομαζεν»: *καὶ τήνε καλημέρισα, τῆς εἶπα τ' ὄνομά της*. Ὅπως στὴν ὁμηρικὴ φράση τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου, ποὺ σ' αὐτὸ ἀπευθύνεται ὁ λόγος, συχνὰ δὲν μνημονεύεται, μερικὲς μάλιστα φορὲς ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὁμιλητής, ἔτσι καὶ στὸ δημοτικὸ αὐτὸ τραγούδι τὸ ὄνομα τῆς κοπέλας δὲν ἐμφανίζεται ποθενά. Ὁ συγγραφέας ὑποδεικνύει τέσσερις ὑποθέσεις γιὰ τὴν ἐξήγηση αὐτῆς τῆς ἐκπληκτικῆς ὁμοιότητος.

A. TSOPANAKIS, *Remarques philologiques sur l'édition de la «Διήγησις Ἀλεξάνδρου» (Ριμάδα) par David Holton*.—La *Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη* (BNB), fondée à Athènes en 1971, a manifesté assez tôt son activité par la publication de trois textes byzantins tardifs, la *Διήγησις Ἀλεξάνδρου*, la *Πανόρια* (connue auparavant comme *Γύπαρις*) et le *Στάθης*. L'édition de la *Διήγησις*, confiée au Dr. D. Holton (Université de Birmingham), constitue le premier volume de la série (Thessalonique 1974) et elle suit le plan suivant: Introduction, Texte, Commentaire, Vocabulaire. Après quelques observations préliminaires sur la résonance des exploits d'Alexandre dans tous les pays conquis, l'auteur signale certaines réminiscences littéraires (Homère, Tyrtée, Solon), préservées même dans ce texte byzantin tardif, discute le problème de la distorsion du langage, surtout dans les noms propres, grecs et étrangers, et dans l'accentuation, aussi bien que les archaïsmes linguistiques et la dépendance de ce texte du *Bíos* du Pseudo-Callisthène. L'exposition qui suit

est divisée en six parties: I. La constitution du texte; II. Remarques linguistiques; III. Problèmes de ponctuation et de contraction (crase et élision); IV. Problèmes d'interprétation; V. Problèmes de lexique; VI. Conclusion (où l'auteur loue le travail de D. Holton, parce qu' il a réussi à reconstruire un texte difficile, à en exposer les problèmes et à commenter et interpréter correctement bien des points difficiles).

Κ. Α. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ, *Ἡ προϊστορία τῆς ἰδρύσεως τῆς ἑφημερίδας «Ἑλληνικὸς Παρατηρητὴς» στὰ 1841.* — Ἀπὸ μιὰ ἀνέκδοτη ἔκθεση, ποὺ φυλάγεται στὰ ἀρχεῖα τοῦ Τμήματος Χειρογράφων τῆς Δημόσιας καὶ Πανεπιστημιακῆς Βιβλιοθήκης τῆς Γενεύης, συνάγονται ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὴ διαμονὴ τοῦ συντάκτη τῆς ἑφημερίδας «Ἑλληνικὸς Παρατηρητὴς» Gardon στὴν Ἑλλάδα τὸ 1841 καὶ γιὰ τὶς προσπάθειές του νὰ ἰδρύσει αὐτὴ τὴν ἑφημερίδα.

Βιβλία και δημοσιεύματα που ἐστάλησαν στὴ διεύθυνση τῶν «Ἑλληνικῶν»*

Ἀγγελίδη, Χριστίνας, Ὁ βίος τοῦ ὀσίου Βασιλείου τοῦ Νέου, Ἰωάννινα 1980. 8ο, σσ. θ+221 (Διδακτορική διατριβή).

Ἀλεξιάδη, Μ. Ἀλ., Ἡπειρωτικά χειρόγραφα λαογραφίας Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, Συλλογὴ φοιτητῶν 1964-1974, Ἰωάννινα 1980. 8ο, σσ. 101 (Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων, Δημοσιεύματα λαογραφικοῦ Μουσείου καὶ Ἀρχείου, ἀρ. 2).

Ἀργυρίου, Ἀστ., Ἰδεολογικά ρεύματα στοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, Λάρισα 1980. 8ο, σσ. 42.

Δερτιλῆ, Γ., Τὸ ζήτημα τῶν Τραπεζῶν (1871-1873). Οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ διαμάχη στὴν Ἑλλάδα τοῦ 19οῦ αἰῶνα, Πρόλογος Κ. Θ. Δημαρᾶ, Ἀθήνα 1980. 8ο, σσ. κα'+353. (Μορφωτικὸ Ἰδρυμα Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Μελέτες Οἰκονομικῆς Ἱστορίας).

Ἑλληνικὴ Θεολογικὴ Βιβλιογραφία. Βιβλιογραφία ἔτους 1977, τεῦχος πρῶτον, ἐπιμελεῖα Ἀδαμ. Στ. Ἀνεστίδη, Ἀθήνα 1979. 8ο, σσ. 294. (Παράρτημα περιοδικοῦ «Θεολογία»).

Μαρτιάλης, Ἐπιγράμματα. Ἐπιλογή, ἔμμετρη μετάφραση, εἰσαγωγή καὶ σχόλια Ν. Α. Γκοῦμα, Ἀθήνα 1980. 8ο, σσ. 219.

Μενούνου, Ι. Β., Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχῆς, Φιλολογικὴ μελέτη-κείμενα, Ἀθήνα 1980. 8ο, σσ. 319 (Διδακτορική διατριβή).

Πετρονάτη, Ἀργ. Π., Ὁ Ἅγιος Δημήτριος τῆς πόλης Σαλαμίνας, Θεσσαλονικὴ 1979, σσ. 197-208. (Ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ «Ἐκκλησίες στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν Ἄλωση-Churches in Greece 1453-1850» — Ἐθνικὸ Μετσόβιο Πολυτεχνεῖο).

Σακαλῆ, Δημ. Θεμ., Ἰωνικὸ λεκτικὸ στὸν Πλάτωνα, Μέρος Β'. Φωνητικὴ, Ἰωάννινα 1980. 8ο, σσ. 158 («Δωδώνη», Παράρτημα ἀρ. 15).

Στεφανῆ, Ι. Ε., Ὁ δοῦλος στὶς κωμωδίες τοῦ Ἀριστοφάνη. Ὁ ρόλος του καὶ ἡ μορφή του, Θεσσαλονικὴ 1980. 8ο, σσ. 221 (Διδακτορική διατριβή).

Χριστοδοῦλου, Γ. Ἄνδρ., Κωνσταντῖνος Στ. Κόντος, 1834-1909, Α', Ἀθήνα 1979. 8ο, σσ. 170.

Χωρεάνθη, Κ., Μιχαὴλ Μητσάκης ἢ τὸ πρόβλημα τῆς ἔκφρασης, Ἀθήνα 1979. 8ο, σσ. 57.

Beaton, R., Folk Poetry of Modern Greece, Cambridge 1980. 8ο, σσ. 229.

Eideneier, Hans und Niki, Neugriechisch ist gar nicht so schwer. Ein Lehrgang mit vielen Liedern, Illustrationen, Fotos sowie Karikaturen von Kostas Mitropoulos, Teil 2, Wiesbaden 1980. 8ο, τόμ. 1 σσ. 197, τόμ. 2 σσ. 189.

* Τὰ βιβλία ποὺ ἀποστέλλονται στὰ «Ἑλληνικά» γιὰ βιβλιοκρισία δὲν ἐπιστρέφονται, ἂν δὲν γίνῃ ἡ κριτικὴ τους παρουσίαση. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τὰ βιβλία ἀνήκουν πλέον στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν.

Koder, J.-Weber, Th., Liutprand von Cremona in Konstantinopel, Wien 1980. 8ο, σσ. 100, πίν. 8 (Byzantina Vindobonensia Bd. XIII).

Lambrinós, St., Neugriechische Lieder aus Südtalien, 'Ανάτυπο από τὸ «Romania cantat», Band I, Nr. 73-75, σσ. 139-149.

Lavagnini Renata, Constantino Kavafis «Εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας». Un racconto inedito a cura di—, Palermo 1979. 8ο, σσ. 59 (Istituto di Filologia Greca. Università di Palermo).

Loukidou-Mavridou D.-Papadrianos I., Dimitrios Darvaris: Sa contribution à l'évolution littéraire bulgare, Α' Ἑλληνοβουλγαρικό Συμπόσιο (22-25/9/1978), «Πνευματικὲς καὶ πολιτιστικὲς σχέσεις Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ιε' ἕως τὰ μέσα τοῦ ιθ' αἰώνα», Θεσσαλονίκη 1980, σσ. 211-226+6 πίνακες. ('Ανάτυπο. Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἀρ. 188).

Papathomopoulos, M., Nouveaux fragments d'auteurs anciens, Ἰωάννινα 1980. 8ο, σσ. 79. (Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων. Φιλοσοφικὴ Σχολή, σειρά «Πέλεια», ἀρ. 5).

Radošević, N., The «Hexaemeron» of George Pisides and its Slavonic Translation, Beograd 1979. 8ο, σσ. 152 (Institut of Byzantine Studies, Serbian Academy of Sciences and Arts, no 16) (σλαβικά).

Shipp, G. P., Modern Greek Evidence for the Ancient Greek Vocabulary, Sydney University Press 1979. 8ο, σσ. 655.

The Fall of the Byzantine Empire. A Chronicle by George Sphrantzes 1401-1477, Translated by Marios Philippides, Amherst 1980. 8ο, σσ. 174.